

En ovanlig dag

Ordförande Johan Hermelin gör en fri tolkning av ett protokoll från den 28 november 1910

Max Hermelin och hans fru Märta hade åkt upp från Österby i går och roat sig på en bättre restaurang vid Norrmalmstorg. Det var inte så ofta de gick ut på baluns och Märta hade uppskattat kvällen. Men i dag skulle hon inte vara med. Det här var ett möte män emellan.

Carl Maximilian Hermelin

Fem kusiner runt bordet

– Välkomna, sade Max till sina fem ståtliga kusiner Knut, Adolf, Yngve, Torsten och Ernst. De var alla i sin krafts dagar och dessutom nästan jämgamla. Mamma Elise hade nog inte haft det så lätt, elva barn på 27 år. Vad höll de på med ute på Thorsvi? Deras far Carl Maximilian, som satt mitt emot Max vid andra kortändan av bordet, hade däremot nått den respektfulla åldern av 83 år. Han hostade lite svagt, som äldre män ibland gör.

Alla fem Thorsvibröderna hade barn i 15- till 20-årsåldern. Torsten hade förlorat två barn för tio år sedan i den fruktade spanska sjukan. Både han och Syrena tycktes dock ha hämtat sig. Sonen Sven hjälpte dem säkert att komma vidare i sin sorg.

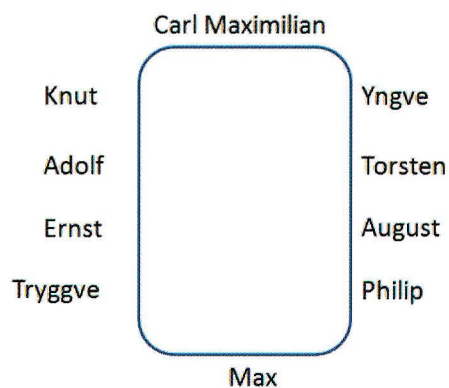
Max äldre bror Tryggve, som var barnlös, satt till vänster om Max och läppjade på det kaffe som nyss hade serverats i den klassiska blåvita servisen. Den påminde om den som pappa Olof och mamma Lucie hade hemma. Max tänkte med saknad på sin mamma som gick bort för två år sedan.

Till höger om Max satt Philip, junioren i gruppen. Philips bror, konstnären Folke, skulle också ha kommit i dag men fick förhinder.

I det ögonblicket öppnades dörren och August trädde in – på exakt klockslag, som det anstår en kapten. Han berättade att han hade kommit direkt från Noor och ursäktade sig för sin sena ankomst trots att han var i tid.

Kanske en släktförening?

– Slakten har vuxit och brett ut sig, sa Max och inledde därmed mötet. Man känner snart inte alla släktingar. Vi är inte mindre än 89 personer i slakten om man räknar med kvinnor och ömyndiga. Skulle vi inte kunna bilda en släktförening för att kunna hålla ihop bättre?

Bordsplaceringen

Om 100 år kommer vi att vara många hundra släktingar, både tre-, fyr- och femmänningar. Hur ska de kunna hålla ihop lika bra som vi gör?

De andra tyckte det var en bra idé.

– Men, sa August, vi har ju en del släktingar som har det lite besvärligt, ekonomiskt sett. Då hjälper det inte bara att ha en förening som håller ihop. Vi måste erbjuda något mer!

– Då behöver de pengar, utbrast Carl Maximilian. Vi får ta en medlemsavgift som vi kan använda som understöd till de som har det knapert.

Carl Maximilian blickar ut över Riddarhustorget

Det första årets medlemsavgifter

Förslaget vann allas gillande.

– Karlarna får betala fem kronor per år och kvinnorna fyra, föreslog Adolf. Pojkar tre kronor och flickor två.

Alla tyckte att det var ett rättvist förslag. Adolf, som hade läst på Sjökrigsskolan, räknade snabbt ut att då kunde föreningen få in 324 kronor per år i medlemsavgifter. De skulle väl räcka till de fattigaste.

Nu kunde inte Max bärga sig längre.

– Om vi bildar släktföreningen i dag så har pappa Olof lovat att skänka en tavla som vi får auktionera ut bland släktingar och använda behållningen som startkapital.

En spontan applåd utbröt.

Carl Maximilian beklagade för sig själv att han inte var först ut med att skänka pengar till föreningen.

– Min tid kommer, tänkte 83-åringen och blickade ut över Riddarhustorget.

Mötet avslutades med att Max, Adolf och Ernst fick i uppdrag att kalla alla släktingar till ett konstituerande möte den 28 april 1911.